

КНИГОПИСЬ

на

НОВОБЪЛГАРСКАТА КНИЖНИНА.

1806—1870.

Новобългарската книжнина се започева токо отъ начелото на нашето столѣтие.

До XV. вѣкъ писало се е изключително на старобългарскій езикъ, който се употрѣбаваше въ черковата, сирѣчь — писало се е — на она езикъ, който сѣ говорили съвременниците на царя Бориса и Симеона, макаръ че бѣше забрала оште тогава народната българска рѣчь да се отдѣля отъ писмениятъ езикъ. Отъ него време насамъ изнесенъ е на видѣло само единъ български паметникъ съ чисто народно нарѣчие, и тойзи паметникъ е Троянската повѣсть, която е написана въ XIV. столѣтие *).

Отъ XV. до XVIII. столѣтие спазили сѣ се нѣколко рѣкописи, въ които се вече проявява голѣмо колибание между старий и новий, между черковний и народний езикъ.

*) Издади проф. Ф. Миклошичь въ III. свит. Старини, истор. филологическый сборникъ на Югословѣнската Академия въ Загребъ. —